buiten dienst

anarchistische krant • 7 juni 2010 • nr. 06 • nederlandstalige versie

"Laten we de bouw van een nieuw gesloten centrum verhinderen!

Gesloten centrum voor illegalen, Steenokkerzeel, op 15 kilometer van Brussel. Vier sans-papiers steken rond 9u 's avonds gelijktijdig hun cellen in brand. Een hele vleugel wordt ontruimd en zo'n veertig gevangenen worden geëvacueerd. De politie komt massaal ter plaatse om een mogelijke uitbreiding van de revolte of een ontsnapping met de matrak in de hand te voorkomen.

In tijden waarin men het ware karakter der dingen denkt te kunnen verhullen met valse woorden, is een eerste stap misschien om een kat een kat te noemen. Want in tegenstelling tot wat momenteel bij de media in zwang lijkt te geraken, is een gesloten centrum voor illegalen *geen opvangcentrum voor vluchtelingen*. Een gesloten centrum is een gevangenis waar mensen die niet over de vereiste verblijfspapieren beschikken, worden opgesloten in afwachting van hun gedwongen uitwijzing. En eigenlijk verhullen zelfs deze woorden de ware aard van deze centra. In andere tijden was er misschien minder schroom om een plek waar mensen om administratieve redenen worden gevangengezet en gedwongen naar een andere plaats, een ander land getransporteerd worden simpelweg een *deportatiekamp* te noemen. Om mensen die de celdeuren op slot doen, gevangenen onder de knoet houden en terroriseren niet begeleiders of sociale assistenten te noemen, maar simpelweg cipiers of *kampbewakers*.

Net zoals in augustus 2008 toen twee vleugels van het gesloten centrum in Steenokkerzeel door gevangenen in brand gestoken werden, brachten de opstandelingen van nu de enige mogelijke kritiek van deze kampen in de praktijk: hun vernietiging. De gesloten centra kunnen niet verbeterd of hervormd worden, hun *karakter* zal altijd dat van een detentiekamp blijven, een misdadige aanfluiting van de menselijke vrijheid en een ketting aan het been van éénieder die wil vechten voor vrijheid en solidariteit. Het vurige geweld van deze revolte is juist omdat dit geweld *bevrijdend* is, omdat het *vrijmaakt* en de structuren van de opsluiting probeert te vernielen. En daarmee staat het in schril contrast met een dagelijkse geweld van deze maatschappij die mensen opsluit en kapotmaakt in kampen, gevangenissen, centra, kerken, families.

Naast het bestaande gesloten centrum in Steenokkerzeel bouwt de Staat momenteel een nieuw gesloten centrum dat speciaal ontworpen en bedoeld is om dit soort opstanden de kop in te drukken. Al maandenlang is er in de straat een strijd tegen deze bouw aan de gang. Onze solidariteit met de revolte van die vier individuen in Steenokkerzeel is dan ook het verderzetten van de strijd tegen de gesloten centra, bestaand of in aanbouw. De revolte in Steenokkerzeel is een uitnodiging voor éénieder die wil vechten tegen de uitsluitingspolitiek, tegen deportatie en gesloten centra om de strijd op te voeren. Om hier en nu, met alle middelen die je gepast acht, stokken in de wielen te steken van alle mensen, bedrijven en instellingen die deze weerzinwekkende gesloten centra doen bestaan.

SOLIDARITEIT MET DE REVOLTE TEGEN DE GESLOTEN CENTRA VOOR ILLEGALEN!

ZIJN WE BEREID TE STIKKEN IN DEZE WERELD, OF GAAN WE IETS DOEN?

Gevangenen in het gesloten centrum van Steenokkerzeel steken hun cel in brand. En wij, wij zijn zo gek om hiermee onze solidariteit te betuigen? Wij, wij zijn zo blind om daar enige betekenis in te zien, daarenboven eentje die ons hart sneller doet kloppen? Maar natuurlijk! Komaan man, kijk om je heen! Misschien zegt het je niet veel, maar ik voel mezelf soms ook een gevangene, vastgezet door de normale gang van zaken. Ik kijk om me heen en besef dat ik voor deze waanzin verdomme nooit gekozen heb, en toch proberen ze me langs alle kanten te dwingen erin mee te lopen. School, werk, racen tegen de klok, gehoorzamen. Politie en gevangenis vlakbij, het klimaat naar de klote, overal politiek gezever dat ons de ogen moet sluiten voor de uitzichtloosheid waartoe we veroordeeld worden. Maar het is niet te houden en dat valt steeds moeilijker te verbergen. Meer armoede, langer werken, minder zekerheid, leren leven met ondenkbare vervuiling. Er wordt stilaan maar zeker naar onze keel gegrepen. Nee, je moet jezelf geen anarchist noemen om te beseffen dat de macht van zakenmannen en politiekers (in welke kleur dan ook) ons nog maar weinig zuurstof zal overlaten. Zijn we bereid te stikken, of wat gaan we doen?

In een gevangenis is opstand een kwestie van leven. Je wordt er geconfronteerd met naakte onderdrukking. Je wordt er heen en weer geduwd, in een dagelijkse realiteit dat je elk perspectief wil ontnemen, dat je wil doen geloven dat de enige kracht bij de cipiers, ↘

de directie, het systeem ligt. Er wordt duidelijke taal gesproken, zodat je voor een duidelijk ultimatum komt te staan. Wil ik mezelf opgeven, en dit soort leven aanvaarden... Of is het een leugen dat ik geen enkele kracht heb, en geen kant meer op kan. Dat zijn de vragen waar je zweterige handen van krijgt. Want dan komt het besef dat enkel jij ze kan beantwoorden, en dat de uitkomst wel eens aan alle berekeningen zou kunnen ontsnappen. Maar op een bepaald moment weet je gewoon dat elke kleine of grote weigering je uit een verstikkende leegte kan trekken en je je waardigheid kan teruggeven. Tenmidden van cipiers, camera's en prikkeldraad je cel in brand steken is een daad waar geen woorden voor nodig zijn, enkel moed.

Ook buiten de gevangenismuren is opstand een kwestie leven. Het is niets meer of minder dan de vraag: 'Wat voor een leven willen we eigenlijk?' Wordt dit het, of is er meer... Willen we sterven in afwachting van wat broodkruimels die ons misschien worden toegeworpen, en die we dan vrijheid noemen? Of zijn we bereid de schijnzekerheid van deze maatschappij op te geven, en ons in een avontuur te storten dat een totaal ander leven weer denkbaar kan maken? Waarin de kracht aan onszelf is, en we niet langer aanvaarden heen en weer geduwd te worden tussen werk en meer werk, gehoorzaamheid en gevangenschap.

Willen we leven of geleefd worden? Soms samen met anderen, maar altijd op ons eentje, is het die keuze die we kunnen maken. De keuze van onze cel in brand te steken, in opstand te komen...

HOE KAN HET OOK ANDERS?

Normaal. Een vreselijk woord. Maar al te vaak krijg je zo'n antwood als je deze maatschappij bekritiseert. *Maar waar kom jij nu mee af? Dat is toch gewoon hoe de dingen gaan?* Het oordeel over wat normaal en wat niet normaal is, is helemaal niet zo objectief als je gesprekspartners willen laten uitschijnen. Het hangt er vanaf met welke ogen je kijkt.

Voor de Staat is het een misdaad. Voor de racisten is het een bewijs van de ingeboren slechtheid van immigranten. Voor de politiekers is het een aanleiding om meer beveiliging en meer gevangenissen te eisen.Voor de sociaal assistent, voor diegene die gelooft dat met wat make-up de lelijke smoel van deze wereld een beetje mooier zou worden, is het een teken dat het er allemaal wat menselijker aan toe zou moeten gaan Voor de brave werker is het iets om de ogen voor te sluiten als hij gelooft dat de immigranten zijn zijn precair bestaan bedreigen, dat ze *zijn job* en dus zijn centen komen inpikken; als hij gelooft dat het niet de kapitalisten, de banken, de eigenaars en de rijken zijn die hem doen werken en met de grote winst gaan lopen,.

In de maanden april en mei vonden in de Italiaanse gesloten centra waar illegalen in afwachting van hun deportatie worden opgesloten, vele revoltes en ontsnappingen plaats. Tientallen mensen slaagden erin om op hun eentje te ontsnappen. In Gradisca, Rome en Brindisi gingen tientallen gevangenen de confrontatie aan met de cipiers en de militairen (in Italië helpt het leger mee om de centra te bewaken) en slaagden erin gezamenlijk te ontsnappen. In nog andere centra zoals in Bologna staken gevangenen hun cellen in brand en in Rome gingen enkele gebouwen van het gesloten centrum in vlammen op.

En hoe kan het ook anders? Volgens mij is het niet meer dan *normaal* dat mensen die worden opgejaagd, opgepakt, opgesloten, geïsoleerd en geterroriseerd in afwachting van een deportatie naar een land waar ze niet meer willen of kunnen zijn, in *opstand* komen. Ik denk dat er diep in elke mens een verlangen naar vrijheid zit. Staten, religies en ideologieën proberen dat verlangen om te wringen naar de aanvaarding van autoriteit terwijl autoriteit voor vrijheid als olie voor water is. Ze proberen het zo als normaal voor te stellen dat armen arm moeten zijn, dat vreemdelingen gehaat moeten worden, dat sommigen de baas mogen spelen. Ze proberen het als normaal voor te stellen dat *vrijheid* in feite gehoorzamen is. Maar net zoals diegenen die hun cel in brand steken, die proberen ontsnappen wanneer ze gekooid worden, kijk ik met andere ogen. Ik kijk met ogen die zoeken naar mogelijkheden om alle obstakels die de vrijheid van mezelf en van anderen in de weg staan aan te vallen. Terwijl, om terug te komen op de situatie in Italië, sommigen hun cel in brand staken, gingen anderen tegelijkertijd over tot de aanval tegen diegenen die de gesloten centra mogelijk maken. Zoals in Firenze, waar enkele wagens van de katholieke associatie *Misericordia*, die verschillende Italiaanse gesloten centra leidt, in brand werden gestoken. Zoals in Modena, waar tientallen individuen een mis in de kathedraal verstoorde om te wijzen op de cipiersrol van *Misericordia*.

Ik kijk met andere ogen. Ik vind het niet normaal dat mensen blijven buigen, dat ze aanvaarden om uitgeperst, uitgebuit, mishandeld en gecommandeerd te worden. Ik vind het pas normaal, ook al is het slechts een begin, wanneer ze zich daartegen proberen verzetten, wanneer ze revolteren, elkaar steunen en moed geven.

De zitting in het Vredegerecht, 4e kanton, ging er vanmorgen iets anders aan toe. Bij afloop van de zitting haalde een man een wapen boven, en schoot de vrederechter en de griffier dood. Hij schoot niet in het wilde weg, maar op een rechter.

EEN SCHOT IN DE NORMALE GANG VAN ZAKEN

Vanochtend ging het er rond het Brusselse Justitiepaleis net iets anders aan toe. Anders dan al die andere dagen waar rechters aan de lopende band mensen inspecteren, analyseren, kleineren, en uiteindelijk veroordelen. Waar rechters dagelijks het wettelijk kader voorzien om mensen op te sluiten achter tralies. 5 jaar, 10 jaar, 15 jaar. Maar de ketens mogen evengoed ook iets minder strak. Want de machine moet draaien, en repressie alleen werkt niet. Mensen moeten ook "een tweede kans krijgen" om alsnog in dit systeem mee te draaien. Zich integreren, hun opvoeding slikken, werken, ja knikken, het hoofd buigen. Werkstraf hier en elektronische enkelband daar. Binnenkort ook met gps en stemherkenningstoestel, om ons nog beter onder de knoet te kunnen houden. Om diegenen die nu nog net de dans ontspringen, toch nog van hun vrijheid te beroven. Griffiers die, beste der goede bureaucraten, de grootse rechtspraak nauwkeurig neerpennen, haar doen bestaan. Alles zorgvuldig plannen, uitstel hier en uitstel daar. "Moest de gevangene opnieuw anderhalf uur wachten in de kille kelder van de rechtbank? Opnieuw met handen en voeten geboeid en geblinddoekt rondgetourd door het speciale interventieteam? Tja, dat zal dan volgende maand nog eens moeten overgedaan worden..."

Twee mensen zijn gestorven vanochtend. Deze keer was het geen gevangene die stikte in de matrak van een cipier (of was het toch zelfmoord?). Het was ook geen overvaller die afgeknald werd na een politieachtervolging, om zelfs geen moeite meer te doen om hem op te sluiten. Het was geen dakloze die van miserie niet meer wakker werd. Nee, deze keer was het een vrederechter, en de griffier naast haar die zijn gestorven. De media erop te geloven, davert dit Belgenlandje op haar grondvesten. Het hartje van Justitie is geraakt, de long van de Democratie en de levensader van de Rechtspraak. Eigenlijk zijn het enkel de politiekers die zo praten. Mevrouw verkankeraar-van-het-leven-van-mensen-zonder-papieren Annemie Turtelboom en meneer masterplan-10-nieuwe-gevangenissen Stefaan de Clerck zeggen zwaar geschokt te zijn. Maar toch kon Stefaan het niet nalaten op te merken dat dit wel een vervelend moment is om even rechters te gaan neerleggen, zo maar in volle verkiezingscampagne. En dus ging het vandaag vooral over de beveiliging van de rechtbanken, waar al zo lang over gesproken wordt. Het is natuurlijk waar dat de Staat al een paar keer in zijn blootje werd gezet. Gevangenen die met het meeste gemak de spurt naar de vrijheid wagen, kompanen die gewapenderhand hun gevangen vrienden komen terughalen... en wegwandelen via de achterdeur. Zowat de hele politieke kaste is het erover eens dat het Justitiepaleis zwaarbeveiligd moet worden. Maar met de vredegerechten ligt dat al wat moeilijker, want die staan net borg om de *vrede* te brengen. En met al die robocops en oorlogswapens, *ça ne fait pas vraiment l'affaire*.

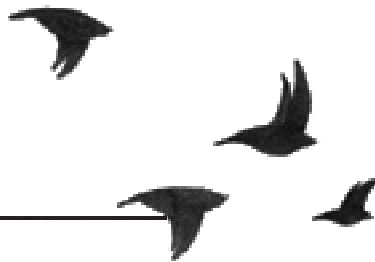
De zitting in het Vredegerecht, 4e kanton, ging er vanmorgen iets anders aan toe. Bij afloop van de zitting haalde een man een wapen boven, en schoot de vrederechter en de griffier dood. Hij schoot niet in het wilde weg, maar op een rechter. En zelfs niet zomaar eender welke rechter, maar diegene die hem een paar jaar eerder uit zijn huis had gezet en borg had gestaan voor de belangen van zijn huisbaas. Want naast scheidsrechter spelen in burenruzies en echtscheidingen, is ook dat de functie van de vrederechter. Erop toezien dat het geld blijft zitten bij de rijken, dat de sociale verhoudingen van deze wereld in stand gehouden worden. De deurwaarder sturen bij conflicten met huisbazen en onbetaalde rekeningen, mensen ontruimen, gedwongen opnames bevelen in gesloten instellingen voor wie deze maatschappij bestempeld als geesteszieken.
De man werd rond de avond gewelddadig gearresteerd in een park aan de Wetstraat toen hij zijn geweer symbolisch richtte naar de kantoren van de regering aan de overkant. Hij nam de verantwoordelijk op voor zijn daad en verklaarde te handelen uit wraak tegen Justitie in het algemeen en tegen deze rechter in het bijzonder.

Die keuze valt bij ons niet in dovemansoren. Het is inderdaad de *intentie* voor een daad die zoveel kan zeggen, die duizend wegen kan openen of kan sluiten. Justitie, net zoals de Staat, is niet iets abstract, ze wordt ook vertolkt door personen. Mensen die uiterst reactionair kunnen zijn, maar evengoed progressief, mensen die het repressieve systeem 'dragelijker', 'menselijker' willen maken. Inderdaad, er is vandaag een mens doodgeschoten, maar dan wel een mens die ervoor gekozen had rechter te zijn en dus andere mensen, ook deze 'schutter', de miserie in te helpen.

Het is niet zonder bijbedoelingen dat de politie nauwelijks een paar uur na de feiten en zonder veel aanwijzingen, het nieuws verspreidt dat het een koelbloedige huurmoordenaar was die geschoten had. Maar het was geen huurmoordenaar. Het is een man die eerst in Iran problemen kreeg met de reactionaire overheid daar en hier als politiek vluchteling werd erkend. Een man die zoals zovele anderen, de eindjes niet meer aan elkaar kon knopen en uit zijn huis werd gezet.

Wat ze nu allereerst willen vermijden, is dat het idee zou kunnen gaan leven dat de zaken niet per se moeten blijven hoe ze zijn. Dat er verantwoordelijken zijn voor onze miserie. Dat elke uitgebuite hier iets in zou kunnen zien, een *mogelijkheid*. En om dat te vermijden, is de figuur van een koelbloedige huurmoordenaar erg geschikt. Hij blijft heel ver weg van ons. Doden voor het geld, eender wie neerschieten, voor eender wie werken. Nadat die optie geen dienst meer kon doen, proberen ze hem voor te stellen als een dolgedraaide gek, een verwarde man. Maar hij is niet verward, hij heeft met precieze helderheid uitgeklaard wie medeverantwoordelijk is voor zijn ellende en daarnaar gehandeld. Ze zullen er nu alles aan doen om de vraag *wat* of *wie* te raken, *op welke manier* en *waarom* van tafel te vegen. Want ze weten dat zulke vragen hun wereld van onderdrukking ondermijnen. En des te meer de pacificatie van dit landje doorbroken wordt, des te belangrijker het wordt om te spreken over de intentie van onze daden. Om los van alle medialeugens en politiek gezwets duidelijk te maken waarvoor we vechten, waar we naartoe willen.

STAD BRUSSEL PEST ZIGEUNERS WEG

Als stadsbestuur zijn er verschillende middelen dat gebruikt kunnen worden in het controleren van waar bepaalde mensen wonen of samen komen. Zo is er een tactiek die in heel wat steden gebruikt wordt om 'armere' buurten op te kuisen. Je ontruimt wat mensen, je sloopt of renoveert een groot deel van de bestaande woningen, je bouwt er nieuwe die er iets of wat beter uitzien. Een paar parkjes en de nodige winkels errond en klaar is kees. De huurprijzen gaan de lucht in en uit noodzaak blijven de ongewensten weg, en wordt de buurt prompt bewoond door mensen met een iets of wat gunstigere koopkracht. Een ander middel waarmee gretig geëxperimenteerd kan worden is de organisatie van het openbaar vervoer. En dat is zeer eenvoudig. In andere landen gebeurde dit reeds vrij frappant. Heb je liever niet dat al die hangjongeren uit de arme buitenwijken van de stad in het gepoleiste stadcentrum komen hangen, zorg dan gewoon dat ze er niet geraken. Niet te veel investeren dus in bus -en tramlijnen die de verbinding maken. In de steden hier willen ze ons eerder financieel bij de ballen nemen. Ze proberen ervoor te zorgen dat het praktisch onmogelijk wordt om niet te betalen als je een bus of tram opstapt, in de hoop dat wij, uitschot dat toch werkloos is, twee keer nadenken als we ons buiten de grenzen van onze wijk willen begeven. Maar nee, we worden vriendelijk verzocht al deze nieuwigheden te bujubelen en de positieve kant ervan in te zien. Het gaat hier immers om stadsontwikkeling, opwaardering en vooruitgang. Had dat dan eerder gezegd! Veeg me maar van tafel! Op die vooruitgang zat ik nu al heel m'n leven te wachten...

Nee, al dat stadsmanagement mist z'n doel niet. Maar het moet gezegd zijn, soms duurt het wel wat lang. Even creatief zijn alstublieft. Snelle oplossingen voor de problemen die daar om vragen. Zo kamperen al jaren elke zomer heel wat zigeuners op hetzelfde stukje gras in het Brusselse Nederoverheembeek. Politiekers en buurtbewoners vonden het nu wel welletjes geweest met de tolerantie, en wouden er dit jaar mosterdplanten zaaien. Zo zou de grond er te los worden om er nog met een auto, laat staan met een caravan of twintig, op te rijden. Schepen van Groene Ruimten, Bertin Mampaka (CDH) valt niets te verwijten, hij zat immers vol met goede bedoelingen. "Deze plantjes zijn goed voor de biodiversiteit in Brussel, en ah ja (zo had ik het nog niet bekeken) nu zal het kamperen hier wel moeilijk worden". Zo kennen we de politiekers, alles voor het klimaat. Uiteindelijk hield de gemeenteraad het mosterdplan tegen omdat deze plantjes zich blijkbaar nogal gemakkelijk verspreiden en zich maar moeilijk laten uitroeien. En omdat ze met de zigeuners op dat vlak al met genoeg moeilijkheden geconfronteerd werden hebben ze dan maar gewoon het hele veld laten omspitten, wat min of meer hetzelfde gewenste effect zou moeten hebben als het mosterdplan. Maar "geen nood", wisten de politiekers ons nog te melden, "in 2011 komt in Haren een gloednieuw terrein vrij voor de zigeuners". Tof! Haren ligt ongeveer even ver van de Brusselse beurs als van het Leuvense stadhuis. Maar ok, misschien is het misschien niet helemaal de bedoeling dat de zigeuners vandaar nog veel uitstapjes organiseren. Of ben ik de enige die in deze aankondiging enig cynisme bespeur? In Haren wordt immers binnenkort gestart met de bouw van een mega-gevangenis, voor meer dan duizend gevangenen. Maar dat verband zullen we met onze negatieve ingesteldheid wel fout geïnterpreteerd hebben dan. Desalniettemin een nieuwe thuis voor heel wat ongewensten lijkt me. Als we daar nu eens wat mosterdplanten zaaien, alvorens ze met hun rotwerf kunnen beginnen...

PS: In de categorie van creatieve oplossingen. Ik denk dat in de tuin van mijnheer Bertin Mampaka, in de Beyseghemstraat 254 in Neder-over-heembeek, nog wel wat plaats is om wat caravans te zetten.

Iedereen vrij! • In 2009 slaagden 73 gevangenen erin om te ontsnappen, waarvan 34 uit een gevangenis of gesloten jeugdinstelling. De meeste ontsnappingen vonden plaats tijdens de transporten of hospitalisaties, 17 mensen ontsnapten uit de gevangenis zelf.

Auto's in de fik • In de gemeentes Laken, Evere en Schaarbeek worden op drie dagen tijd elf wagens in brand gestoken. Één keer ging het om een BWM, voor de overige is het niet duidelijk om welke auto's het gaat. In Laken verschijnt ook de tag 'Versailles nique la police'. Versailles is een sociale woonwijk in Neder-Over-Heembeek.

Minder blauw op straat • In Antwerpen wordt een politieauto die voor een gesloten commissariaat geparkeerd stond, in brand gestoken.

Bischoppen buiten • Het bisschoppelijk paleis in Brugge wordt met stenen bekogeld.

Politiekers buiten • Na Defensieminister De Crem valt nu Bart de Wever, voorzitter van de Vlaamsnationalistische partij NVA in de prijzen, en wel met een doodsbedreiging aan zijn adres. Het partijkantoor van de NVA in Brussel krijgt ook stenen door de ruiten. In verschillende dorpjes over het "Vlaamsche land" worden ook verkiezingsborden van de NVA en het Vlaams Belang beklad, vernield en omvergetrokken.

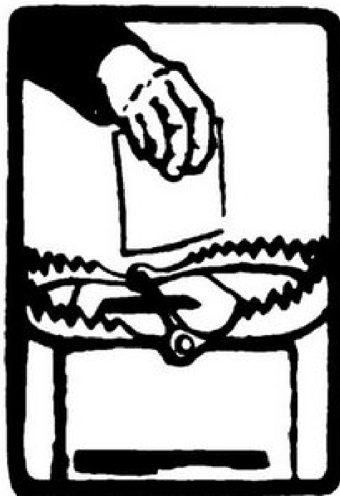
Vuurtje stoken • In het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel steken enkele gevangenen gelijktijdig hun cel in brand. Een vleugel wordt ontruimd en tijdelijk gesloten. De nacht erop wordt vuurwerk afgestoken aan het centrum en slogans geroepen in solidariteit met de revolte.

Rekening terug naar afzender • Sinds de aankondiging van massale ontslagen door Carrefour België eind februari heeft de winkelketen reeds 95 miljoen euro verloren door stakingen (waarvan sommige buiten de vakbonden om). Na onderhandelingen tussen de bazen van de vakbond en die van Carrefour werd er midden mei afgesproken om verdere stakingen op te schorten. Op 22 mei bleven nochtans 14 supermarkten in Wallonië dicht door een wilde staking.

Wie niet weg is, is gezien!

"De politici hebben het verknoeid. Ik ga niet stemmen en ik roep iedereen op hetzelfde te doen". Met enige vreugde aanhoorde ik op de radio de stem van de intellecueel/artiest. Het was een mooie avond, die dag (niet echt natuurlijk, het was van dat typische Belgische druilweer, daar zijn we gelukkig ook van af als het land eindelijk gesplitst wordt). Maar m'n glimlach verdween weer even snel toen ik begreep dat de oproep om niet mee te doen met het democratische Rad van Fortuin juist de bedoeling had om diezelfde democratie te redden. Iets met een 'signaal uitzenden' en de politici 'wakkerschudden'? Wat een verwarring.

De oproep verdronk dan ook al snel in de goedgemeende pleidooien om toch voor de 'juiste' politici te kiezen. Volgens de ene diegenen die het been stijf kunnen houden, volgens anderen diegenen die compromissen kunnen sluiten. Volgens de ene diegenen die begrepen hebben dat de splitsing van BHV prioriteit heeft, volgens de andere diegenen die de crisis gaan aanpakken met het splitsen van de centen (meer voor de 'noodlijdende economie' en dus meer voor de bazen). Nog meer verwarring.

"Het kapitalisme is ziek". Een verbazigwekkende uitspraak voor de hoofdredacteur van een blaadje dat door alle kapitalisten ter lande dagelijks geconsumeerd wordt. Natuurlijk bedoelde hij eigenlijk dat het normaal van gezondheid blakende kapitalisme, een kleine verkoudheid heeft opgelopen. Niets dat de juiste medicatie en - voor de toekomst - het opvolgen van de doktersadviezen, niet kan verhelpen. "Er is trouwens toch geen alternatief". Kortom, er is geen probleem en we hebben toch geen keuze. Armoede? Uitbuiting? Onderdrukking? Wie zei daar iets over verwarring?

Een beetje naïef ook van mij om voor een moment te denken dat deze twee pipo's/vertegenwoordigers van de intellectuele en economische elite (de grootste verdedigers van respectievelijk de democratie en het kapitalisme) plots tot de kern van de zaak zouden zijn doorgedrongen.

Genoeg verwarring. Eigenlijk is de zaak niet zo ingewikkeld. Al doen ze met elke verkiezingsshow alsof het van levensbelang is om te stemmen en zeker om dan ook nog het 'juiste' vakje in te kleuren. Het is al langer dan deze laatste stemronde duidelijk dat gaan stemmen je niet meer macht geeft over je eigen leven. Elke keer weer de hoop om misschien ergens daar in het radarwerk van economische en politieke mechanismes toch nog enige invloed te kunnen uitoefenen.

En tegelijkertijd heb je je stem weggeven, de macht aan anderen geven. Je laat de beslissingen aan anderen over; bureaucraten, specialisten, professionele speechschrijvers. Net zoals gaan werken en geld verdienen, je nooit echt meer keuzes heeft gegeven. Hoogstens de keuze tussen enkele consumptieartikelen en dan nog afhankelijk van je inkomensschaal. Maar daarnaast heeft het je vooral veel tijd en energie afgenomen.

Gaan stemmen ga ik niet doen. Net zoals ik zo weinig mogelijk van m'n tijd probeer te verspillen aan arbeid. Op zich slechts twee kleine daden van ongehoorzaamheid. Ik beweer dus niet dat wegblijven uit de stemlokalen nu opeens het systeem zou gaan ontwrichten, het is bijna louter symbolisch. Maar deze daden geven me de ruimte in m'n hoofd om de rest van het jaar, de rest van m'n tijd nuttig in te vullen. Om de keuzes te maken die ik wil en met een grote middelvinger naar al diegenen die me dat proberen te verhinderen.

Speeltijd! • In de maand mei leggen niet alleen alle vogeltjes een ei, de temperatuur stijgt ook aanzienlijk in verschillende scholen rond het Leuvense. Ingegooide ruiten, oproep voor een scholierenstaking, slogans tegen school geverfd, sloten geblokkeerd met lijm, containers in brand, zwartgeblakerde toegangspoorten, afgefikte lerarenkamer, wagens van de school in brand gestoken... de bel is duidelijk gegaan.

Nachtje stappen • In Soignies worden twee signalisatiewagens van de verkeerspolitie gesaboteerd; banden platgestoken en kabels kapotgesneden, de wagens worden onbruikbaar gemaakt voor zo'n 70.000 euro.

Opstootje • Tijdens de Wereldfeesten in Leuven komt het tot een kleine rel met de politie. De hele dag had ze mensen beboet voor wildplassen en andere treiterijen. Wanneer ze één persoon in het bijzonder viseren, komen omstaanders tussenbeiden. Er werden enkele rake klappen uitgedeeld en iedereen kon ontkomen zonder arrestaties.

Kunst in de fik (bis) • In Kortrijk wordt op het plein voor het gerechtsgebouw een kunstwerk in brand gestoken. Het verwoeste kunstwerk was er door de bouwheer van het nieuwe gerechtsgebouw, de Regie der Gebouwen, geplaatst om "het openbaar karakter van justitie te benadrukken". Een tijd terug ging ook in Brussel een kunstwerk voor het Justitiepaleis volledig in vlammen op.

Sabotage trekt de stekker uit • Enkele duizenden Luikenaars moesten het even zonder kabeltelevisie stellen door een panne bij leverancier Tecteo. Versterkers werden ontkoppeld en de noodbatterijen hielden het niet lang uit. In het bedrijf heerst al een tijdje sociale onrust. Die ochtend waren opnieuw onderhandelingen voorzien. De vakbonden, altijd klaar om te pacificeren en te recupereren, benadrukten ook nu opnieuw dat ze deze daden afkeuren, net zoals elke strafbare daad van werknemers. Midden mei brak er ook al een wilde staking uit, nadat de christelijke vakbond had beslist om het werk te hervatten na drie weken staking.

JE BENT JONG EN JE WILT WAT!

Ik kan het me zo voorstellen. Je bent jong en je wilt wat. Je hebt een sympathieke stoutmoedigheid, je zit vol energie en je hebt zin voor een soort van avontuur dat je niet meteen terugvindt in een voetbalclub of muziekschool. De wereld ligt aan je voeten en alles lijkt mogelijk. Maar daar heb je dat pestgedrag van de politie dan. Die verdomde uniformen die het nodig vinden om je creativiteit te beknotten, en paal en perk te stellen aan je verlangens. Altijd daar om je duidelijk te maken dat er grenzen zijn, en dat het eerder mollig wijzende vingertje kan omgetoverd worden in effectieve gevangenisstraf voor je het goed en wel beseft. 'Tijd voor wat feedback' is ongetwijfeld wat enkele jongelingen uit Leuven moeten gedacht hebben die zaterdagnamiddag in het zwembad. Een politiecommissaris was er neergestreken met het oog op een frisse duik en een relaxe onderbreking van het intensieve politiewerk. Zijn slippers en de sleutels van zijn kastje had hij naast het zwembad achtergelaten. Eens boven gekomen van wat een zorgeloze plons had moeten zijn besefte de commissaris dat iemand aan de haal was gegaan met de sleutel van z'n kastje, de slippers hadden ze wijselijk ter plekke gelaten. De commissaris vloog in z'n slippers en snelde naar z'n kastje, waar hij constateerde dat de daders doordacht en pijlsnel te werk waren gegaan. Z'n spullen waren al verdwenen. Dit was bloedernstig, ook zijn uniform was weg. Spijtig genoeg was de commissaris niet de enige flik in het zwembad en sprongen de aanwezige redders vrijwel meteen ter hulp in wat een klopjacht werd op de waaghalzen die voor al deze opschudding hadden gezorgd. Enkele jongens werden even later geklist in het bezit van een politionele badhandoek. Dat zag er niet goed uit. Toen kwam er ook nog een eerder jeugdige gestalte in politieuniform aandraven die beweerde dat hij de commissaris en de man in Speedo de bedrieger was, maar het mocht niet baten...

Bootje varen • In Deux-Acren wordt een werfmachine van het wegenwerkenbedrijf Jouret in de rivier gekeild.

Politieman gekneld • Een truckchauffeur rijdt in op een agent in Antwerpen wanneer deze de weg niet wil vrijmaken, en bovendien zijn identiteit vraagt. De agent raakte gekneld tussen de truck en de stoep. Na een achtervolging wilde de politieagent zijn raam inslaan en kreeg dan de deur dubbelhard tegen zijn gezicht. De man werd gearresteerd.

Vuur • Op de site van de annexe van het Justitiepaleis in Luik wordt brand gesticht, op een werf van bouwbedrijf Duchene. Duchene maakt deel uit van de Eiffagegroep die momenteel een nieuw gesloten centrum bouwt in Steenokkerzeel. Enkele dagen eerder verscheen er een tag "Vuur voor de gevangenissen".

Vuur (bis) • In Sint-Lambrechts-Woluwe worden zes wagens in brand gestoken in de Prekelindenlaan, ter hoogte van nummer 160. De brand ontstond aan twee wagens en verspreidde later.

Rechter doodgeschoten • In het vredegerecht nabij het Justitiepaleis in Brussel worden een vrederechter en een griffier doodgeschoten. De schutter wordt later hardhandig gearresteerd en verklaart dat hij handelde uit wraak tegen Justitie in het algemeen en tegen één specifieke vrederechter die hem een paar jaar terug uit zijn huis had gezet.

Politievrouw aangereden • Tijdens een controleactie van de politie, voor hun commissariaat in Pecq, wordt een politieagente aangereden door een wagen die zich niet wou laten controleren, en op de versnellingspedaal drukte.

agenda

• Dinsdag 15 juni om 19u

Assemblee van strijd tegen de gesloten centra

(elke eerste en derde dinsdag van de maand, om 19u)

Gésu occupé, Dwarsstraat 2, Brussel (Metro Botanique)

• Donderdag 17 juni om 20u

Documentaire van Charlie Bauer; «Marathonien de l'espoir»

Acrata, Grooteilandstraat 32, Brussel

• Zaterdag 26 juni om 14u

La guerre sociale en Grèce et ici

In december 2008 hingen drie weken lang zwarte rookpluimen boven Athene. Wat begon als een vurige reactie op de politiemoord op de 15-jarige Alexandros, groeide al snel uit tot een veralgemeende revolte. **Nu, twee jaar later**, blijkt dat de onvrede in de maatschappij dieper geschoten is. Terwijl de Griekse socialistische regering aan de alarmbel trekt om een failliet van de Staat te vermijden, volgen de stakingen, bezettingen, betogingen en aanvallen tegen structuren van de Staat en het Kapitaal elkaar snel op.

Ook al ligt Griekenland op zovele kilometers van hier, hebben we de intuïtie dat wat er zich momenteel afspeelt in Griekenland, zich morgen ook kan voordoen in eender welk ander Europees land. Het is in die zin dat we willen discussiëren: met één oog gericht op het sociale conflict in Griekenland, met het andere oog op wat hier aan het gebeuren is.

Acrata, Groot Eilandstraat 32, Brussel

• Dinsdag 29 juni om 18u30

Avond rondom de strijd tegen de bouw an een nieuw gesloten centrum

18u30: Iets eetbaar

19u30: Een documentaire over de bouw van het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel

20u30: Discussie rondom de strijd tegen het nieuwe gesloten centrum en meer...

Squat Plan Z, Weldadigheidstraat, Leuven

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek

Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73. Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.